

Arrest

**nr. 61 817 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERHEYEN, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 1 maart 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 7 maart 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 04.10.2010 door B.P. (...) en van Ghanese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB. 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

Betrokkene brengt enkel verklaringen op eer door derden voor als bewijs voor de relatie. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van "de motiveringsplicht."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Zoals hoger uiteengezet brengt verzoekster een objectief bewijsmateriaal bij om haar duurzame relatie met (R.S.) gedurende minstens meer dan één jaar te bewijzen.

Dit bewijsmateriaal gaat in de eerste plaats uit van een geneesheer die men zomaar niet van leugens gaat betichten wat DVZ doet. Verder heeft DVZ de mogelijkheid een controle uit te voeren naar de getuigen in deze.

De getuigen hebben geen enkel belang om niet de waarheid te zeggen in deze.

DVZ vertrekt van de vooringenomenheid zodat een behoorlijke motiveringsplicht in deze is geschonden."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

" (...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft verzoekster in kennis te stellen van de motieven die de beslissing schragen. Verzoekster is kennelijk op de hoogte van deze motieven, zodat alleszins aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan: (...) (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007).

Verzoekster heeft ter staving van haar duurzame relatie met de heer Schrauwen drie verklaringen van derden aangebracht.

Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te concluderen dat dergelijke verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben. De bestreden beslissing beticht geenszins de geneesheer van leugens, zoals verzoekster suggereert, doch stelt enkel dat dergelijke verklaringen niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid kunnen getoetst worden, zodat zij niet kunnen weerhouden worden als bewijsmateriaal.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet vastgesteld worden: (...) (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van "de regels van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoekster betoogt als volgt:

"DVZ beweert als zouden de documenten gesolliciteerd zijn.

Men heeft niet de moeite gedaan om eventueel een bijkomend onderzoek in te stellen temeer daar we hier spreken van een attest van de geneesheer.

Zonder enig bewijs gaat DVZ beweren dat de getuigen in deze liegen en dus niet de waarheid zeggen.

Minstens had men een bijkomend onderzoek moeten instellen.

Men stelt niet in de mogelijkheid te zijn de waarachtigheid van de stukken te kunnen nagaan, niets is minder waar. Men had een politioneel onderzoek kunnen instellen."

2.4. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster suggereert dat verweerder een bijkomend onderzoek, zelfs een politioneel onderzoek, had kunnen/moeten instellen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat deze plicht geenszins blijkt uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt het bestuur de verplichting op om rekening te houden met alle relevante elementen van het administratief dossier op het moment van de bestreden beslissing(...)

(R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

In casu heeft verweerder met de drie verklaringen van derden rekening gehouden, doch geoordeeld dat deze niet afdoende zijn voor het bewijs van een duurzame stabiele relatie in de zin van de wet van 15 december 1980 en het KB van 7 mei 2008.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond."

2.5. Gelet op onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze inhoudelijk bekritiseert. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...)"

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben."

Bij koninklijk besluit van 5 juli 2010 werd artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet als volgt gewijzigd:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact

*onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”*

2.8. Bovenvernoemde bepalingen zijn via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie dient aan te tonen die al minstens een jaar duurt en die een stabiel karakter heeft.

2.9. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid kunnen getoetst worden. De neergelegde verklaringen op eer bevatten blijkens het administratief dossier immers drie korte verklaringen zonder al te veel details aangaande het bestaan van verzoeksters relatie, afkomstig van bekenden. In een eerste verklaring, opgesteld door J.J. op 25 maart 2010, wordt gesteld: *“(…) kan hiermede bevestigen dat ik de laatste twee jaar bij de jaarafrekeningen van de algemene kosten en bij tussentijdse bezoeken steeds mevrouw P.B. heb ontmoet op hun adres op de (…).”* In een tweede verklaring, opgesteld door D.P. op 20 december 2010, wordt gesteld: *“(…) kan hiermede bevestigen de heer R.S. en mevrouw P.B. al minstens twee jaar samenwonen op hun adres op de (…).”* Een derde verklaring betreft een *“medisch attest”* opgesteld op 15 juli 2010 door dr. R.V.C. waarin gesteld wordt: *“(…) bevestigt dat hij sinds februari 2009 Mevr. B.P. (…) regelmatig heeft gezien op raadpleging voor haarzelf of voor haar echtgenoot.”*

2.11. Blijkens haar betoog hecht verzoekster veel belang aan het stuk opgesteld door een geneesheer, maar dit stuk stelt niet meer dan dat verzoekster op raadpleging kwam. Er wordt in dit stuk ook verkeerdelijk gewag gemaakt van het feit dat verzoekster een echtgenoot heeft. De naam van deze persoon wordt bovendien niet genoemd.

2.12. Verder gaat verzoekster met haar betoog voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat ze *“enkel”* verklaringen op eer door derden als bewijs voor de relatie voorlegt. De verklaringen van derden worden immers niet gesteund door enig objectief element zoals facturen die wijzen op een gemeenschappelijke huishouding, briefwisseling tussen verzoekster en haar partner gedurende een periode van minstens een jaar, hotelreservaties op beider naam,... Het gegeven dat één van de drie verklaringen opgesteld werd door een geneesheer doet geen afbreuk aan voornoemde vaststelling.

2.13. Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij *“de mogelijkheid (heeft) een controle uit te voeren naar de getuigen in deze”*, *“minstens (…) een bijkomend onderzoek (had) moeten instellen”* en *“een politieel onderzoek (had) kunnen instellen”* dient de Raad op te merken dat de bewijslast in deze ligt bij verzoekster en dat niet van de verwerende partij kan verwacht worden dat zij in deze op zoek gaat naar gegevens en de leemtes in de bewijsvoering van verzoekster dient op te vullen.

2.14. Verzoeksters overtuiging dat de door haar neergelegde documenten wel nuttig en pertinent zijn en wel degelijk het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aantonen, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is of niet steunt op de juiste feiten.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA